

Ngọc Thơ

KHoAHo

Khi khung chiều nhật nắng sương dần mờ
Ôi Thơ ngọc như nắng trong chiều vương
Nay sương chiều buông sớm bao điều lưu
Nên ôm lòng thỏn thức bao điều chưa

lối nghe lòng nhớ thương anh lại tìm Thơ. Người thơ ơi sao không còn
vấn tan vào nhớ thương trong lòng vấn vương. Chuyện tình anh em như nghệ
luyện biết người chốn đâu xa rồi tầm tay. Vẫn còn dư hương của ngày
nói xin gửi gió mây đây rồi lãng quên. Tình ngại ngùng hay nên tình

nữa ngày tháng xa xưa thường đến bên anh lá hoa ngọt
sỹ và suối thơ xanh nhiều nét suy tư cũng như mặn
tháng màu nắng khi xưa màu nắng trong mơ xuyến xao kỉ
lỡ giờ khép tâm tư chiều vắng âm u tiếc chi cũng

ngào ân tình. Cho lời hát bay cao nhẹ lướt mây
mà hương nồng. Ngôi nhà nhỏ nghiêng nghiêng cửa gác cao
niệm êm đêm. Mơ hồ giữa tươi xanh màu áo trình
đã xa rồi. Khung cửa vẫn cao cao nhà nhỏ nghiêng

xanh	niềm	vui	bé	nhỏ	cũng	tựa	như	gió	mênh	mông.
cao	ngày	qua	tối	lại	cung	đàn	vương	vấn	ý	
nguyên	ngày	thu	ấy	đẹp	con	đường	duyên	dáng	bóng	quen.
nghiêng	mà	nay	vắng	buồn	âm	thầm	nhung	nhớ	riêng	

Nhưng cung chiều rồi vắng im lìm tiếng dương cầm thôi không hòa với
thơ.

anh.

âm thanh chiều. Thơ vô tình Thơ vô tình không biết ngày ấy em đi rồi,

ngày ấy tôi còn hoài một mình lang thang bơ vơ chốn cũ.

D.C. *al Fine*